

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK 12. FEBRUARJA 1937.

ŠTEV. 22.

PIJU XI. ob petnajstletnici kronanja

*In na to skalo bom sezidal svojo Cerkev
(Mat, 16, 18).*

Tebi, najvišjemu pastirju, nasledniku Petra, ki si vrhovni poglavar vojskujoče se Cerkve in obenem služabnik božjih služabnikov, ki že petnajst let držiš ključne nebeškega kraljestva v rokah; ki skala petnajst let nosiš Cerkev Kristusovo, danes ob petnajsti obletnici kronanja Tvoji vdani sinovi iskreno čestitamo.

Gospod je uslišal molitve narodov v Tvoji bolezni. Želimo Ti moči in zdravja v Tvoji pozni in dela polni starosti. Ne omagaj preskoraj v svoji težavni službi, marveč še dolgo nas vodi po poti, ki nam jo je po Tebi, svojem služabniku, začrtal Bog sam.

Kristusov namestnik in naš vodnik, znova Ti obljubljam sinovsko spoštovanje, vdano ljubezen, trdno pokorščino in neomajno zvestobo.

Spoštovanje Ti obljubljam. Že iz hvaležnosti smo Ti jo dolžni. Saj Te pri Tvojem delu nenehoma vodi samo ena misel: dušam Tvojih vernikov in ovčic, našim dušam zveličanje in blagor.

Pokorni Ti hočemo biti. Kakor sprejmemo Tvoje okrožnice, »Quadragesimo anno« v celoti in brez pridržka, sma pripravljeni podvreči se vsakemu Tvojemu ukazu, vsaki besedi, pa četudi nam bo kdaj težko.

Vate zaupamo. Čeprav hočejo naše zaupanje omajati, zaupamo vate trdno. Saj je Bog s Teboj in sveti Duh vodi vse Tvoje ravnanje. Saj si skala, ki je Kristus na njej sezidal svojo Cerkev. Saj je Kristus obljubil, da peklenska vrata ne bodo nič opravila proti Tebi.

Pij XI., glej, slovenska mladina gre za Teboj, slovenska mladina je Tvoja!

Pij XI. govori

Gre za najdalekosejšo odločitev, pred katero je postavljen sodobni človek: za **Boga ali proti Bogu**. Ta izbira mora na novo odločiti usodo vsega človeštva. V politiki, pri financah, v moralnem življenju, v znanosti, v umetnosti, v državi, v družbi, v družini, na vzhodu in na zapadu: povsod nastopa to vprašanje kot odločilno zaradi svojih dalekosežnih posledic.

(2. oktobra 1931).

*

Vsa ta stiska je kot vihar val zato pridrla na svet, ker so premnogi izločili tako iz svojega privatnega življenja, kakor tudi iz družinske skupnosti in sploh iz javnosti Jezusa Kristusa in njegovo zapoved.

(Quas primas, 11. decembra 1925).

*

Zategadelj moramo želeči, da bi nauki sv. Tomaža Akvinskega o mednarodnem pravu in o zakonih, ki veljajo za medsebojne odnose narodov, bolj in bolj postajali njih duhovna svojina, kajti edino ti nauki tvorijo podlago resnične Zveze narodov.

(Studiorum ducem).

*

Sama pravičnost, če se je še tako verno držimo, bo sicer mogla odpraviti vzroke socialnih borb, ne bo pa mogla zediniti src in združiti duhov.

(Quas primas).

*

»Religiozni socializem«, »krščanski socializem« so protislovni izrazi: nihče ne more biti obenem dober katoličan in pravi socialist.

(Qu. a. 121).

*

Naj bi vsi imeli na umu, da je oče kulturnega socializma kulturni liberalizem, a da bo dedič boljše vizem.

(Qu. a. 123).

*

Trditev, da naj se Cerkev in papež omejita na zunanje verske vaje (sv. mašo in zakramente), je za katoličana nezdržljiva s katoliškim naukom.

(29. VI. 1931).

*

Naloga Katoliške akcije je, da vzgoji strnjeno četo sposobnih ljudi, mož in žena in mladine obojega spola, katerim ni nič bolj zaželeno kot to, da morejo biti udeleženi pri svetih nalogah Cerkve in pod njenim vodstvom navdušeno širijo v svojem osebnem občevarju in javnem življenju kraljestvo Kristusovo.

(6. XI. 1929).

*

Katoliška akcija je neločljivo zvezana s pastirsko službo in krščanskim življenjem.

(13. XI. 1928).

*

Vsakdo ve, kako visoko cenimo Katoliško akcijo in za kako koristno in sodobno jo imamo.

(8. IX. 1929).

*

Katoliška akcija je za naš čas ne samo koristna, ampak brezpogojno potrebna.

(6. XI. 1929).

*

Vemo, da je Katoliška akcija vkljub vsem težavam potrebna in bolj učinkovita kot drugi načini dela.

(26. II. 1932).

Gniloba ni umetnost

V decembru preteklega leta so Francozi praznovali tristoletnico Corneillovega »Cida«. Pomembno slavlje: s »Cidom« je našel Corneille pristno domač odrski izraz in slog, ki je vžgal srca gledalcev. To je prvo veledelo mogočne francoske gledališke umetnosti, ki se je tako čudno razvila v nešteto nasprotujočih si pravic, ki je tolikim ideal in tolikim v spotiko.

Ob tem prazniku francoskega naroda in njegove kulture se je sprožil prepir, ali je Corneille katoliški umetnik ali ne. »Cid« je sicer kaj malo katoliški, nekaterim se celo zdi, da povečuje uboje, toda druge Corneillove umetnine kot »Horace« ali »Polyeucte« zvene kot evangelij. Če sodimo Corneilla po njegovih najbolj dovršenih delih, moramo reči, da se v njih čudovito dopolnjujeta čisti izraz in čista misel, plemenita beseda in vzvišena ideja.

Prav to naj posebej poudarimo. Toliko se prerekamo, kako je z umetnostjo in npravnostjo, ali sme umetnik prikazovati tudi nižine življenja. To vprašanje je samo po sebi zares globoko. Žal pa je dandanes dobilo čisto drugo lice. Naturalizem se vsiljuje v vsej umetnosti, tisti naturalizem, ki povečuje razbrzdanost in nizkotnost, ki prikazuje domišljavce in nasilneže kot junake in vzore, ki pljuje na nadzemeljske ideale in ubija v človeku še tisto, kar je v njem človeškega. Opravičuje se pa ta naturalizem prav s tem, da umetnosti ni do npravnosti, da mora biti umetnost svobodna vseh meja, kot da bi bila sama na svetu, češ da se sicer ne more razvijati. Kar se zajema iz krščanske resnice, to mu je tendenciozno; kar pa je na uslugo vsem mogočim zmotam in zablodam, mu je umetniški biser; kar dviga in očiščuje, je manj vredno, kar pa pravi razkraja in ugonablja, to mu je na višku.

Kdor ima le kaj dobre volje in je brez predsodkov, takoj spozna, da so takšni nazori zares zloraba umetnosti. Saj to je satanska propaganda, ki se ogrija z videzom lepega. Zgodovina dokazuje, da res velikih duhov ni treba opravičevati s plehkimi teorijami in zavijanjem. Gori na vrhuncih se čista umetnost in čista pravica čudovito dopolnjujeta.

Maksim Gorki in marksizem

Maksima Gorkega je pokopala sovjetska republika z velikim sijajem. Vsi ga proglašajo za največjega pisatelja sovjetske Rusije. Imenovan je bil za predsednika zveze boljševičskih pisateljev. Njegovo rojstno mesto, Nižij Novgorod, je dobilo po njem ime.

Ali naj torej priznamo, da je marksizem ustvaril resničnega pisatelja? Ali je Maksim Gorki prvi v vrsti genijev iz tovarne pisateljev, ki jo vodi stranka, boljševizira, terorizira in monopolizira država? Ali bolje, je li to prva lastovka, značilna pomladi, kakor se je označil sam na kongresu, ki so ga priredili voditelji Zveze sovjetskih pisateljev leta 1935...?

ČIGAV JE GORKI?

Aleksija Maksimoviča Pješokova, ki si je prevzel psevdonim Maksim Gorki (grenki), je odkril in mu priboril slavo od leta 1895 Korolenko, eden izmed njegovih literarnih predhodnikov. Njegove povesti iz malomeščanskega in proletarskega življenja so mu hitro pridobile prijateljev in občudovalcev ne samo v Rusiji, ampak po vsem svetu. Izšel je iz malomeščanskega okolja. Že zgodaj ga je življenje seznanilo z vsemi kraji svoje domovine in z vsemi poklici. Živel je med bednimi, zatiranimi in nevednimi, odtod njegova resnična želja po spoznanju. Snov za svoje ustvarjanje je črpal predvsem iz silnega bogastva lastne izkušnje, ki jo je znal izraziti s prirojenim pripovedniškim talentom ter z globoko ljubeznijo do svojega naroda in svoje domovine. Izoblikoval se je, ko je poslušal čudovite pripovedke stare matere ter ob čitanju francoske meščanske literature. Pozneje je vplival nanj predvsem Balzac. A tudi domači pisatelji, Puškin, Gogolj, Dostojevski, Tolstoj so pustili sledove v njegovih spisih.

Dognano je, da je do njegove drame »Nočna hiša«, ki jo je l. 1903 predvajal v Berlinu znani Max Reinhardt in ki je od tistega časa doživel

Takšno skladje duha in oblike je res težko doseči. Zato pa pravimo, da je pravi umetnik redka prikazen. In še ta mora rasti in rasti, preden se docela izpopolni. Ko pa se, takrat mu resnica in vera nista breme, kaj še, prav iz resnice in vere se mu porode največja dela. Corneillovo delo je takšen zgled.

vela že pet sto predstav, sploh nemo goče govoriti o kakem marksizmu v delih Maksima Gorkega. Balzac, meščansko - bulvarna literatura, Gogolj, Tolstoj in Dostojevski — kaj je v tem skupnega z boljševiško Rusijo?

PRAVI GORKI JE KOMUNIZMU TUJ

Se je li treba za to, kar je Gorkemu svojsko, zateči k marksizmu ter zavzeti njegovo revolucionarno stališče nasproti omejenemu in nekulturnemu malomeščanstvu stare Rusije?

In kako naj spravimo v zvezo s kolektivističnim boljševizmom propale proletarce, ki jih Gorki opisuje, njihovi veliki osebni ponos in oni globoko človeški značaj, ki ga Gorki odkrije v vsakem izmed njih, da ne govorimo o velikem usmiljenju do zatiranih, kar je lastno vsem resničnim ruskim, a ne boljševičkim pisateljem.

BOLJŠEVIKI SO POTREBOVALI NJEGOVO IME

Resnični Gorki je tako malo komunističen, da se moramo zateči k njegovemu intimnemu prijateljstvu z mogočniki Kremļa, če hočemo dobiti pojasnilo, zakaj je postal državni pisatelj. Mogoče nam bo ta naklonjenost tudi razložila, zakaj mu niso zamerili, da je tako malo hvalil revolucijo l. 1917, zakaj mu je njegova borba proti boljševičskemu terorju prinesla naslov »izdajalca revolucije« namesto običajne krogle v glavo ali koncentracijskega taborišča, zakaj je moral, ko se je njegovo prijateljstvo z Leninom l. 1921 ohladilo, živeti nekaj časa v tujini zaradi »zdravja«, namesto da bi se šel »zdraviti« v Sibirijo, zakaj se je končno, ko so ga obsuli z dostojanstvi in častmi, mogel približati intelektualnim delavcem na tako človeški in tako neboljševičski način, za kar mu moramo danes izreči resnično priznanje.

(Konec prihodnjic.)

„NAŠ LJUBLJENI STALIN“

Mladi David je s harfo krotil obup svojega kralja Savla. Ta pa ga je v zahvalo hotel prebosti s sulico.

Nekaj takega se godi danes v boljševičski obljubljeni deželi. Rdečega carja Stalina Groznega se je polastil obup in zdaj v masah mori svoje najožje sotrudnike. Ti se mu skušajo prikupiti na vse načine, da bi odnesli zdravo kožo. Tako bremo, da mu je na VIII. kongresu ruskih sovjetov (25. IX.—1. XII. 1936) v Moskvi predsednik ukrajinskih ljudskih komisarjev tovariš Ljubčenko pel mile pesmi. Pa to še ni zadostovalo. Stalinu na čast so zložili in zapeli — litanije! Evo nekaj »invokacij«:

Veliki voditelj proletariata,
Naš ljubljeni Stalin,
Modri voditelj narodov,
Najmodrejši voditelj domovine,
Naš veliki in ljubi voditelj, prijatelj in oče,
Stvaritelj lepega nam življenja,
Veliki voditelj narodov,
Tvoje ime ljubijo tlačeni vseh narodov!
Naš najmodrejši učitelj,
Brezmejno ljubljeni,
Stvaritelj največjega dokumenta v zgodovini,
Najgenialnejši vladar vseh časov in narodov,
Naš dragi, ljubljeni in veliki Stalin!
Ti si v mrtvo življenje vdihnil živo dušo,
Prinesel si srečo v sleherno vas,
Dal si nam srečno in veselo življenje!

Klečeplastvo, ki se da primerjati le božanskemu kultu rimskih cesarjev! A vse to ne bo potolažilo srda groznega carja. Še se bodo strelji rezko razlegali po temnih prostorih moskovske Ljubjanke, še bodo padala trupla Stalinovih sodrugov, kri rabljev bo onečaščala sveto kri mučenčev, dokler ne bo ostal Stalin sam, on »brezmejno ljubljeni voditelj, prijatelj in oče« — njemu nasproti pa sto sedemdeset milijonov uklenjenih sužnjev. In tedaj?

Uklenjenih sužnjev. In tedaj? Iz teh ljubeznij prekipavajočih izrazov pa prav za prav zveni tiha groza pred nečim strašnim, kar v Rusiji vsak čas vsakega lahko zadene, kar bi se pa morda vendar dalo odvrniti s sladkimi besedami.

Dekliška KA v Mehiki

Dekliška Katoliška akcija v Mehiki bo praznovala desetletnico svoje ustanovitve. Dasi jo preganjajo in zasledujejo, ta organizacija že 10 let izpolnjuje svoje geslo: »Evharištija, apostolat, junaštvo« z vztrajno silo in trdnostjo. To je res veliko in trudapolno delo. V svoji ponižnosti se vedno zahvaljujejo njeni člani Bogu, ki deli milosti in pomoč v težkem delu. Srečni so, ki trpijo za svojo vero in Cerkev.

Študent med študenti

V vzhodno afriški belgijski koloniji Urundi so misijonarji pridobili od 1. julija 1934 do 30. junija 1935 35.858 poganov za katoliško vero. Torej bizu 3000 mesečno, 100 dnevno, to je, vsak teden za precejšnjo župnijo!

Odkod ti uspehi? 18. oktobra 1934 je tja prišel p. Brossy še z enim misijonarjem. Skrivnost njegovega uspeha je bila, da je po osmih mescih imel že 56 laikov-katehistov, katere je razpostavil po vseh važnih točkah tega velikega ozemlja. Na ta način se je njegovo delo pomnožilo, ker mu je pomagalo 56 ljudi in kmalu nato še več.

Navadni verniki, ki žive med svojimi črnimi brati, poznajo njih mi-

šljenje. Tako je mogoče, da ti laiki čudovito pripravijo pot duhovniku.

Pojdimo iz Afrike k nam.

Če bi mi študentje vsi razumeli svojo nalogo, ki jo imamo v svojem okolju, katerega mišljenje in potrebe poznamo, koliko bi mogli narediti za katolicizem in za Kristusa!

Poznamo fante, ki so pridobili za Kristusa člane lastne družine, ki so pridobili lepo število tovarišev v razredu!

V svojem študentovskem okolju smo študentje sami gospodarji.

Od našega vpliva v študentovskem okolju je odvisno, kakšna bo bodoča slovenska inteligenca in kakšen bo slovenski narod.

Tiska se

knjiga

filmu

Naša Pot XII.

Boljševiške klevete

V Marseillu in v nekaterih drugih francoskih mestih se je razširila kleveta, da »fašisti spreminjajo cerkve v skladišča orožja.« Dobro poučeni gospodje »so to trdili z vso gotovostjo in se pri tem sklicevali na svojo čast. Ljudstvo je verjelo; postajalo je vznemirjeno; množice so stiskale pesti.

Škofje so tej kleveti drug za drugim ugovarjali. Msgr. Dubourg, škof v Marseillu, je dejal:

»Razširjajo vesti, da cerkve in verski zavodi služijo za skladišča orožja, katero naj bi se rabilo v državljanski vojni.

To izmišljeno kleveto kot marseillski škof najodločneje zanika. Poslanstvo duhovnikov in vseh onih, ki jim pomagajo pri njihovi verski službi, je poslanstvo miru in ljubezni.

Sicer pa sem pripravljen dati popolno svobodo odposlancem odborov za korist mestnih četrti, da preiščejo bodisi naše cerkve, bodisi naše verske zavode, če bi me za to prosili.

Jasno je, da se ni nihče javil. Toda kljub temu so nekateri revčki še vedno verjeli, da župniki pripravljajo revolucijo.

Socialno delo Pija XI.

Italijanski časopis »Resegone« je razpisal nagradno tekmovanje za najboljšo socialno delo o papežu Piju XI. Delo naj pokaže katoliški socialni program ob dokumentih Pija XI. in obenem zbere vse pismene in ustne izjave sv. očeta o teh vprašanjih. Rok je postavljen do 31. maja 1937.

Smisel španske revolucije

Več angleških škofov je izdalo poslanico, v kateri pravijo o španski revoluciji: »To je boj na življenje in smrt med vero in nevero; norec je, kdor temu boju pripisuje drug pomen ali verjame, da je sam varan pred njegovimi nevarnostmi.«

Zidovski privilegiji v slovanski Rusiji

Srditi ruski antireligiozniki tepta-jo krščanske svetinje, rušijo katoliške in pravoslavne cerkve in mohamedanske mošeje. Začuda pa puščajó judovske sinagoge — nedotaknjene. Za tako protekcijo je treba v Rusiji res izrednih prijateljev.

Pravijo, da se stoji komunizem iz samih nasprotij. A tu razumemo: židje vladajo v Rusiji in žid židu pač ne bo storil nič žalega.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).

Važna

državoslovna

Za dijaka naročnika
izredno nizka cena:
6.- Din

NAŠA POT XI Ali jo že imaš? publikacija

Kljub vsemu...

Belgijski dijak žesist pripoveduje:

»Bil sem star trinajst let in sem obiskoval tretji gimnazijski razred. Moj oče — delavec po poklicu — je bil brezverec in je zelo nerad videl, da sem vršil svoje verske dolžnosti; posebno ga je skrbelo, da ne bi postal »pobožnjak«. Mati pa je bila dobra katoličanka in seveda na moji strani. Med tem sem — sam ne vem kako — prišel k malim žesistom in se navdušil za žesistovske ideale. S štirinajstim letom sem že vstopil kot navdušen član v JEC.

Doma sem imel kajpak siten položaj. Nisem smel nositi našega znaka in brati žesistovskih časopisov — oče bi bil zelo hud, če bi bil kaj takega zasledil.

Našel sem torej skrit prostor, kamor sem hodil brat žesistovska glasila, ki sem jih kmalu imel veliko skladovnico.

Ko sem postal še bolj navdušen, sem skrivaj prodajal naša glasila. To sem razodel tudi materi, kajti dva sta vedno močnejša kakor en sam.

A nenadno nas je zadela velika nesreča. Zdelo se je, da se je vse obrnilo proti meni in materi. Oče je postal brezposeln in kot članu socialistične strokovne zveze so mu njegovi tovariši delali velike sitnosti —

ker sem bil jaz, njegov sin, član JEC-a! To so bile bridke ure zame... Pomislite! Tako daleč je prišlo, da so očeta javno sramotili na občnem zboru socialistične strokovne zveze, katerega so se morali udeležiti vsi brezposelni člani pod kaznijo, da sicer izgubijo podporo.

Kmalu za tem smo odprli malo prodajalno, a smo jo v kratkem morali zapreti, ker ni bilo skoraj nič odjemalcev. Kajti del mesta, v katerem smo živeli, je bil skoraj ves rdeč.

Hoteli so nas na vsak način uničiti. Če sem šel takole po ulici, so me socialisti, ki so me poznali, spremljali s sovražnimi in prezirljivimi pogledi in dostikrat celo s psovskami. A kljub temu vendar še živimo! — Oče je že skoraj popolnoma na moji strani — samo, da bi se še tistega nesrečnega strahu pred ljudmi iznebil! —

POVERJENIKOM!

1. številko našega lista smo dali ponatisniti in je sedaj na razpolago za nove naročnike.